

זה בחינת הצחוק, שהיו נוהגים גם הקדמוניים הצדיקים לשחק בחנוכה במני שחוק של יותר (אך שבעונותינו הרבים, עכשו באין לידי עבירה. כי משחקין בשחוק של אסור), זה בחינת מה שמורידין עצמן לבחינת קטנות, כדי לעלות אל המדרגה השניה, בבחינת ירידת תכלית העליה, כמו בא. כי בחנוכה עולין מדרגה לדרגה, בבחינת "מוסיף והולך", כנ"ל.

(ליקוטי הלכות - הלכות חנוכה - הלכה א)

טעם הנחת הנר למיטה מעשרה טפחים ומmodo לפתח

(A) עיין בהמאמר "ראיתי מנורת זהב" וכו', בטימן ח. והכלל, שאי אפשר לעמוד נגד הרשעים - כי אם כשהוא צדיק גמור, דהיינו שהפריש הרע מן הטוב. כי כשרוצים להכניעם - צריכים לירד לתוך המידה רעה של הרשע, שהוא הציינור שלו להכנעה ולהשפילה וכו', עי"ש. גם שמענו מפיו הקדוש, שאפילו כشمקרובין ומקושרין לצדיק כזה, דהיינו צדיק גמור, יכולין גם כן לעמוד כנגד רשעים ולהתגבר עליהם.

(B) זה בחינת חנוכה, כי בחנוכה צריכים לעמוד כנגד רשעים הרוצים למנוע ולבטל מעבודת ה', כי מה שנעשה הוא שיעשה. הינו, כמו שאוז בזמן הנס של חנוכה, עד מה עליינו מלכות יון הרשעה להשכיחנו תורתו ולהעבירנו, חס ושלום, על חוקי רצונו - כמו כן נעשה זאת בכל דור ודור. שאנו צריכים בימי חנוכה לעמוד כנגד מלכות הרשעה שמתגברת בכל דור ודור, והם הרשעים העודדים עליינו לבטל אותנו, חס ושלום, מעבודתו יתברך שמו, ואני צריכים להתגבר ולעמוד כנגדם, וכי אפשר לעמוד כנגדם וכי אם על ידי פטח הצדיק, כנ"ל.

(C) זה בחינת נר חנוכה, כי הצדיק נקרא אור, כמו שכותב (ישעיהו ג, י): "אםרו הצדיק כי טוב". ואין טוב אלא אור, כמו שכותב (בראשית א, ד): "ויצרא אלהים את האור כי טוב", כי זה הצדיק הוא טוב גמור, כי הפריש הרע לגמרי ונשאר כלו טוב, ועל כן נקרא טוב, דהיינו אור, כנ"ל. זה בחינת

ביאורים בהלבות ומנהגי חנוכה

(ד)

נֵר חֲנוֹכָה, שֶׁאנוּ מִמְשִׁיכִין וּמַקְבִּילִין לֵמֶת הַצָּדִיק, וְעַל יְדֵי זֶה הַפְּטָח - אָנוּ יַכְלִין
לְעַמּוֹד כְּנֶגֶד מִלְכֹות הַרְשָׁעָה.

(ה)

ולזה בחינת מצות נר חנוכה, למטה מעשרה טפחים בראשות הרבים, בפתח הסמוך לפתח. כי עיקר אחיזת הסטרא אחרא הוא למטה מעשרה. כי "מעולם לא ירדת שכינה למטה מעשרה", רשם, עיקר בחינת עולם העשיה שם אחיזתם. גם רשות הרבים הוא מקום הקלייפות, כמו בא. ושם דיקא צריכין להدلיך נר חנוכה, שהוא בחינת אור, שזו בחינת שירוד פתח הצדיק לתוך אחיזת הרשע להכניעה ולהשפילה, שעל ידי זה אנו מתגברין עלינו, כנ"ל.

(ו)

ועל כן הוא "בפתח הסמוך לפתח", כי אחיזתם הוא רק בבחינת הפתח. כי בפנים איןם יכולים להיכנס, רק אצל בחינת הפתח - שם הם אודබיט לינוק, בבחינת (שם ד, ז): "לפְתָח מִשְׁאָת רֶבֶץ". ועל כן אנו מدلיכין נר חנוכה סמוך לפתח, להכניעם ולשברם במקום אחיזתם, כנ"ל, כי זה עיקר כוונת נר חנוכה - להמשיך אור הקדושה למטה, להכנייע הרע ולברד הטוב. ברוך השם לעולם, אמן ואמן.

(ליקוטי הלכות - הלכות חנוכה - הלהכה ב)

המשבת האור הקדוש על ידי נרות הCHANוכה וטעם אימור ההנאה מאורם

מבואר בתורה "כִּי מִרְחַמֵּם יְנַחֲגָם" וככ"י (בליקוטי תנינאי סימן ז), שצורך כל אדם לעסוק בישוב העולם. דהיינו, להמשיך הדעת הקדוש בעולם - שיזדיע ויוצר כל אחד את חבריו את התכילת הנצחית, שלא בא זהה העולם בשבייל התאות חס ושלום, רק כל ביאתו זהה העולם העובר - הוא רק להכير את הבורא יתברך על ידי תורה ומצוות וכו'. וمبואר שם שזו שעוסק להאיר הדעת בחבירו ותלמידיו, צריך שייהי לו בחינת שתיקה. שישתוκ במקום שצורך לשתווק, כדי שלא יכנס בקושיות ותירוצים שהם למעלה מהזמן, שאין הזמן מספיק לבאר הקושיות והтирוצים שיש שם וכו'.

